

Sygn. akt I.C 576/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 stycznia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	SSO Mirosław Krzysztof Derda
Protokolant	sekretarz sądowy Katarzyna Gryko

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2019 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko J. W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego J. W. na rzecz powoda (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 568062,10 zł (pięćset sześćdziesiąt osiem tysięcy sześćdziesiąt dwa złote i dziesięć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10,00 % rocznie od kwoty 540888,74 zł (pięćset czterdzieści tysięcy osiemset osiemdziesiąt osiem złotych) liczonymi za okres od dnia 5.12.2018 r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 39221 zł (trzydzieści dziewięć tysięcy dwieście dwadzieścia jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 10800 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

SSO Mirosław Krzysztof Derda

Sygn. akt I.C 576/19

UZASADNIENIE

Sygn. akt I C 576/19

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o:

1. zasądzenie od pozwanego J. W. kwoty 568062,10 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10,00 % rocznie od kwoty 540888,74 zł liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia faktycznej zapłaty, w tym:

- kwota 540888,74 zł tytułem należności głównej,
- kwota 27173,36 zł tytułem naliczonych odsetek umownych.

2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

Uzasadniając roszczenie podał, iż (...) Bank (...) SA w dniu 29 września 2014 roku zawarł z pozwanym Umowę Kredytu Hipotecznego nr (...).

Pozwany nie wywiązał się z zaciągniętych zobowiązań wobec powoda, które do tej pory nie zostały uregulowane w całości. Wobec braku terminowej spłaty zadłużenia, pismem z dnia 15 czerwca 2018 roku powód wypowiedział umowę. W związku z powyższą sytuacją powód zwrócił się do pozwanego z wezwaniem do zapłaty.

W myśl przepisów prawa bankowego dłużnikowi wyznaczony został termin 30 na spłatę wymagalnego zadłużenia. Po upływie okresu wypowiedzenia dłużnik jest zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu. Termin wypowiedzenia biegł od dnia następującego po dniu doręczenia wypowiedzenia. Z potwierdzenia odbioru przesyłki wynika, że wypowiedzenie zostało odebrane dnia 4 lipca 2018 roku, zatem termin wypowiedzenia upłynął dnia 4 sierpnia 2018 roku. W związku z powyższym roszczenie stało się wymagalne dnia 5 sierpnia 2018 roku. Brak spłaty całości zadłużenia do dnia upływu terminu wypowiedzenia spowodowało, że kwota wszystkich zobowiązań z tytułu Umowy stała się wymagalna.

Zachowanie pozwanego jest naruszeniem zobowiązań umownych na szkodę powoda. W konsekwencji, powodowi przysługuje roszczenie o zapłatę kwoty będącej przedmiotem powództwa (art. 471 k.c.).

Pozwany J. W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

Nie kwestionował faktu zawarcia umowy i niespłacenia zobowiązania. Wskazywał jednak (k. 119), iż w przeszłości prowadził działalność gospodarczą. Przez błędy urzędników z Urzędu Kontroli Skarbowej w B., w wyniku których zostały podjęte niezrozumiałe decyzje banków dotyczące nieprzedłużania kredytów w rachunkach bieżących oraz ich wypowiedzenia (zamiast restrukturyzacji) stracił płynność finansową i zawiesił działalność gospodarczą. Zarzucił, iż bank naruszył obowiązek określony w art. 75 prawa bankowego (restrukturyzacji zadłużenia).

Zdaniem pozwanego utrata płynności finansowej i zawieszenie prowadzenia działalności gospodarczej jest podstawą do oddalenia powództwa.

W odpowiedzi na stanowisko pozwanego powód podał, iż przyczyną dla której wypowiedzenie Umowy zostało wysłane na inny adres niż wskazany w Umowie było to, że (...) SA przesyła korespondencję dotyczącą Umowy na adres Kredytobiorcy wskazany w umowie lub inny adres wskazany po zawarciu umowy. Kredytobiorca zobowiązany był niezwłocznie powiadomić (...) SA m.in. o zmianie swojego nazwiska oraz adresu do korespondencji. Pozwany w dniu 7 kwietnia 2017 roku dokonał zmiany adresu korespondencyjnego podając jako aktualny adres: ul. (...), (...)- (...) W.. W związku z powyższym korespondencja kierowana do pozwanego była adresowana i skutecznie doręczana na prawidłowy i aktualny adres pozwanego. Bank dochował wszystkich procedur celem skutecznego doręczenia pozwanemu pisma wypowiadającego Umowę.

Ponadto powód podkreślał, iż niezasadny był zarzut wysuwany przez pozwanego dotyczący niezastosowania art. 75C prawa bankowego, tj. niezastosowanie przez powoda możliwości restrukturyzacji zadłużenia.

W dniu 18 kwietnia 2018 roku powód umożliwił pozwanemu restrukturyzację zadłużenia, wyznaczył dodatkowy 14 dniowy termin na spłatę zadłużenia i wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty, informując o aktualnym stanie zadłużenia oraz wskazując na możliwość złożenia wniosku o restrukturyzację.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) Bank (...) SA z siedzibą w W. w dniu 29 września 2014 roku zawarł z pozwanym J. W. umowę Kredytu Hipotecznego (...) nr (...) - Umowa Kredytu Hipotecznego (...) z dnia 29 września 2014 r. w uwierzytelnionym odpisie k. 11-25.

Pozwany nie wywiązał się z zaciągniętych zobowiązań wobec powoda, które do tej pory nie zostały uregulowane w całości. Wobec braku terminowej spłaty zadłużenia, pismem z dnia 15 czerwca 2018 roku powód wypowiedział umowę. W związku z powyższą sytuacją powód zwrócił się do pozwanego z wezwaniem do zapłaty - pismo powoda z dnia 15 czerwca 2018 roku, wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru pisma, wezwanie do zapłaty z dnia 14 sierpnia 2018 roku, wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru pisma k. 25-30.

Korespondencję obejmującą wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy skierowano do pozwanego na inny adres niż wynikający z umowy, jednak pozwany odebrał ją osobiście. Działania powoda wynikały z faktu, iż ten adres pozwany wskazał jako adres do korespondencji i pod tym adresem faktycznie korespondencję odbierał, aż do momentu wyburzenia obiektu – historyczne zmiany danych klienta indywidualnego k. 168-181.

Dopiero przesyłka kierowania do pozwanego na ten adres z Sądu Okręgowego w Warszawie została zwrócona z adnotacją o wyburzeniu budynku k. 109.

W myśl przepisów prawa bankowego dłużnikowi wyznaczony został termin 30 na spłatę wymagalnego zadłużenia. Po upływie okresu wypowiedzenia dłużnik jest zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu. Termin wypowiedzenia biegł od dnia następującego po dniu doręczenia wypowiedzenia. Z potwierdzenia odbioru przesyłki wynika, że wypowiedzenie zostało odebrane dnia 4 lipca 2018 roku, zatem termin wypowiedzenia upłynął dnia 4 sierpnia 2018 roku. W związku z powyższym roszczenie stało się wymagalne dnia 5 sierpnia 2018 roku. Brak spłaty całości zadłużenia do dnia upływu terminu wypowiedzenia spowodowało, że kwota wszystkich zobowiązań z tytułu umowy stała się wymagalna.

Złożone przez powoda oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy jest zatem skuteczne.

Z tytułu umowy Kredytu Hipotecznego (...) z dnia 29 września 2014 pozwany jest zobowiązany do zapłaty (...) Bank (...) SA wszystkich wymagalnych wierzytelności wskazanych w pozwie.

Potwierdzeniem wysokości istniejących i niespłaconych należności jest wystawiony w dniu 15 listopada 2018 roku wyciąg z ksiąg bankowych (w oryginale k. 31-23) i historia operacji na koncie kredytowym (w oryginale k. 33-38).

Powód spełnił wymóg nałożony przepisem art. 75 ust. 1,2 i 3 prawa bankowego i umożliwił pozwanemu restrukturyzację zadłużenia. W dniu 18 kwietnia 2018 roku powód wyznaczył dodatkowy 14 dniowy termin na spłatę zadłużenia i wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty, informując o aktualnym stanie zadłużenia oraz wskazując na możliwość złożenia wniosku o restrukturyzację- monit z dnia 18 kwietnia 2018 r. k. 165, wydruk ze strony poczty polskiej potwierdzający doręczenie w dniu 8.05.2018 r. k. 166-167.

Sąd zważył, co następuje:

Zasadności roszczenia powoda co do zasady i co do jego wysokości nie dowodzi jedynie złożony przez powoda dokument w postaci W. z Ksiąg Banku. Na potwierdzenie wysokości roszczenia objętego pozwem, powód przedstawił m.in. historię operacji wykonanych na kontrakcie kredytowym. Wskazana historia w sposób szczegółowy przedstawia wykaz wpłat dokonywanych przez pozwanego wraz ze sposobem księgowania. Jednocześnie zaznaczył, że pozwany nie dokonywał jakichkolwiek wpłat po wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie.

Powód wyjaśnił również, że przyczyną dla której wypowiedzenie Umowy zostało wysłane na inny adres niż wskazany w Umowie było to, że (...) SA przesyła korespondencję dotyczącą Umowy na adres Kredytobiorcy wskazany w umowie lub inny adres wskazany po zawarciu umowy. Kredytobiorca zobowiązany był niezwłocznie powiadomić (...) SA m.in. o zmianie swojego nazwiska oraz adresu do korespondencji. Pozwany w dniu 7 kwietnia 2017 roku dokonał zmiany adresu korespondencyjnego podając jako aktualny adres: ul. (...), (...)-(...) W.. W związku z powyższym korespondencja kierowana do pozwanego była adresowana i skutecznie doręczana na prawidłowy i aktualny adres pozwanego.

Pismo wypowiadające Umowę zostało skierowane na adres wskazany przez pozwanego, który Bank posiada w kartotece Klienta, jako adres właściwy do doręczeń. Zgodnie z postanowieniami (...) SA przesyłał korespondencję dotyczącą umowy na adres Kredytobiorcy wskazany w umowie lub inny adres wskazany po zawarciu umowy. Bank dochował wszystkich procedur celem skutecznego doręczenia pozwanemu pisma wypowiadającego Umowę.

Wypowiedzenie umowy było zatem skuteczne.

Ponadto niezasadny był zarzut wysuwany przez pozwanego dotyczący naruszenia art. 75C prawa bankowego, tj. niezastosowanie przez powoda możliwości restrukturyzacji zadłużenia.

W dniu 18 kwietnia 2018 roku powód umożliwił pozwanemu restrukturyzację zadłużenia, wyznaczył dodatkowy 14 dniowy termin na spłatę zadłużenia i wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty, informując o aktualnym stanie zadłużenia oraz wskazując na możliwość złożenia wniosku o restrukturyzację.

Strona powodowa udowodniła roszczenia zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, wykazał podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego i jego wysokość.

Zauważyć należy, iż zastosowanie przez bank uprawnień wskazanych w art. 75 PrBank nie jest obligatoryjne. Bank nie musi wypowiadać umowy kredytu ani obniżać jego kwoty. Jednakże z uwagi na bezpieczeństwo zgromadzonych środków ma obowiązek podjąć działania zmierzające do ochrony swojego interesu. Może więc zastosować w porozumieniu z kredytobiorcą inne formy restrukturyzacji zadłużenia (np. zmniejszyć wysokość rat spłaty kredytu, odroczyć terminy płatności). Takie rozwiązania mogą być stosowane także po dokonaniu wypowiedzenia umowy lub obniżeniu kwoty przyznanego kredytu. Porozumienie pomiędzy stronami w tych kwestiach przybierze wówczas najczęściej postać odrębnej umowy - Art. 75 PrBank red. S. 2015, wyd. 1.

Ponadto zauważyć należy, iż bank może wykonać uprawnienia przewidziane w art. 75 ust. 1 bez względu na przyczynę utraty zdolności kredytowej przez kredytobiorcę. Stwierdzenie utraty zdolności kredytowej leży w wyłącznej gestii banku i nie jest uzależnione od zaistnienia jakichkolwiek przesłanek natury formalnej.

W konsekwencji, powodowi przysługuje roszczenie o zapłatę kwoty będącej przedmiotem powództwa (art. 471 k.c.).

Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 k.c.).

W przedmiotowej sprawie wysokość odsetek została określona wyraźnie w umowie (§ 2 ust. 10 i § 30 ust. 2) sąd też powództwo uwzględnił całości.

Nie było podstaw aby uznać, że dochodząc roszczenia powód narusza zasady współzycia społecznego. Pozwany utracił, co prawda status przedsiębiorcy, jednak zobowiązanie pozostaje w związku z prowadzoną przez niego działalnością. Informacje o szkodach wyrządzonych działaniami organów kontroli skarbowej były głosłowne.

Pozwany nie przedłożył dokumentów mogących potwierdzać, że wszczęto postępowanie naprawcze.

Twierdzenia dotyczące stanu zdrowia nie mogą stanowić samodzielnej podstawy do podważania wymagalnego zobowiązania finansowego.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 kpc.

Pozwany był reprezentowany przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu, jednak nie przyznano mu wynagrodzenia z uwagi na brak wniosku i niepodjęcie jakichkolwiek działań.

SSO Mirosław Krzysztof Derda

SSA